

ΖΑΚΥΝΟΙΟΣ

ΑΝΘΩΝ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1877.

ΦΥΛΑΞΗ'.

ΑΙ ΔΥΩ ΑΔΕΛΦΑΙ.

(Ὁρα συνέχεια φύλλ. ΕΖ'.)

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νεανίου περιγράφοντος τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ εὐεργέτου τοῦ ἦσαν ὕγροι καὶ ὕγροι ἐπίσης ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δύο νεανίδων αἵτινες ἠκραζόντο μεθ' ἱερᾶς σιγῆς τὴν διήγησιν. Ἡ καρδία των εἶχε συντριβῇ κατὰ τὴν ἀφήγησιν τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἐπελθούσης αὐταῖς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐν τῷ σκότει τούτῳ τῆς θλίψεως ὁ ὀφθαλμὸς των ἔβλεπε συμπαθεῖ καὶ παρήγορον ἀκτῖνα, τὴν στοργὴν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ τῶς ἀγνώστου ἐκείνου νέου παραμυθίσαντος καὶ γλυκάναντος τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ πατρός των εἰς τὰ ἄξενά καὶ ἀπώτατα μέρη ὅπου τὸν συνώδευεν, ὃν ὁ Θεὸς ἐξαπέστελλε πλησίον των, ἵνα ταῖς παράσχῃ τὴν γενναίαν καὶ ἀνδρικὴν προστασίαν του, καθ' ἣν μάλιστα στιγμὴν εἶχον μείζονα ταύτης ἀνάγκην. Ὅτε λοιπὸν τὸ βλέμμα τοῦ Ἑκτορος συνήντησε, μετὰ τὴν διήγησιν, τῶν κορασιδῶν τὸ βλέμμα, διείδεν ἐν αὐτῷ ζωηρῶς ἀπαστράπτον αἶσθημα εὐγνωμοσύνης θαθείας, στοργῆς, σεβασμοῦ ἀπείρου, καὶ ἡσθάνθη πληρουμένην τὴν καρδίαν του ὑπὸ ἀνεκκαλήτου χαρᾶς.

Ἐξῆς λοιπὸν μετ' αὐτῶν ἀπότινος καιροῦ ἐγκαταστάς ἐν τῇ ἐπαύλει. Τῷ προσδιωρίσθη ἐν δωματίον κομψόν, καθαρὸν καὶ ἀπέριττον, βλέπον πρὸς τὴν θάλασσαν. Τὴν διακώ-

σμησιν αὐτοῦ ἀνέλαθεν ὁ ἴδιος μετὰ σπανίας λεπτότητος καὶ φιλοκαλίας. Εἶπομεν ὅτι ἡ ἀνατροφή αὐτοῦ εἶχε γίνεαι ἐπιμελελημένη καὶ τελεία. Τὸ δωματίον διεσκευάσθη ἐπομένως οὕτως, ὥστε νὰ μαρτυρῇ καὶ κατὰ τὰ ἐλάχιστα τῶν ἐξῶν καὶ τοῦ χαρακτήρος τὸ εὐγενὲς καὶ λεπτόν. Παρὰ τὰ ἀπλᾶ καὶ κομψὰ ἐπιπλα ἐτέθη μικρὰ βιβλιοθήκη γέμουσα βιβλίων ἐκλεκτῶν, εὐχαρίστου ὕλης. Ἐν κλειδοκούμβalon μετὰ πλουσίας συλλογῆς μελωδιῶν γνωστῶν ἐτέθη εἰς μίαν γωνίαν. Δὲν ἐλησμονήθη ὁ μικρὸς καὶ χαρίεις κλωβὸς ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐξαρτώμενος, ἐν ᾧ εὐλαλον κανάριον ἐθορύβει φαιδρῶς ἄδον ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς ἐσπέρας, οὐδὲ τὰ ἀνθοδοχεῖα, ὅπου αἱ ροδωνιαὶ καὶ τὰ καρνύφυλλα πλουσιοπαρόχως ἀρδευόμενα ὑπισχνοῦντο διὰ τῶν πολυπληθῶν καλύκων ἄφθονον ἀρωμάτων εἰσοδεῖαν.

Ἡ ἐξοικειώσις ἐπῆλθε ταχεῖα· ἀπλοὶ ἀλλ' εὐγενέστατοι ἦσαν τοῦ νέου οἱ τρόποι καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἐπέπνεεν εἰλικρίνεια ζωηρὰ σαγηνεύουσα ἀληθῶς καὶ ἀποσπῶσα τὴν συμπάθειαν ἐκ βάθους ψυχῆς. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν αἱ νεάνιδες εὕρισκον τὴν συναναστροφὴν τοῦ νέου μᾶλλον εὐάρεστον καὶ ἡ σχέσις καὶ ἡ φιλία ἐφαίνετο στενοτέρα.

Αἱ γνώσεις αὐς καθ' ἡμέραν ἀρελῶς καὶ ἄνευ ἐπιδείξεως ἀνέπτυσεν ἐνώπιόν των κατεμάγευν τὰς νεάνιδας. Ἐξήρχοντο συχνάκις εἰς περίπατον ὁμοῦ. Ὁμίλουν ἀδιαφόρως περὶ παντὸς προς-

τυγχάνοντες αὐτοῖς ἀντικειμένους. Ἄν ἡ Θάλεια ἔδρεπεν ἐν ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, ὁ Ἐκτωρ τῇ ἔλεγε τοῦ ἄνθους τὸ ὄνομα, ὅπερ ἐκείνη ἠγνόει. Ὅτε δὲ ἀνήγειρε τὸ παιδικὸν βλέμμα πρὸς τὸ γλαυκὸν στερῶμα, ὅπου μεγαλοπρεπῶς διασπείρετο τῶν ἀστέρων ἡ χρυσὴ ψάμμος, καὶ παρετήρει ἐκθαμβὸς ἡ κορασίς ἄστρον τι, οὐπερ ἡ ἐρυθροπὴ λάμψις ἐσπλάγχιζεν ἀπώτατα, ὁ νέος μὲ ὕψος μειλίχιον καὶ μετὰ προθυμίας ἐξήγει τὰς κινήσεις τῶν διαφόρων ἄστρον, δεικνύων κατ' ὄνομα τοὺς πολυπλόκους ἀστερισμούς. Πολλὰς ὥρας συνεχεῖς εὐχαρίστως διήρχοντο αἱ νεάνιδες ἀκροώμεναι τὴν διήγησιν τῶν μακρυνῶν ταξιειδίων τοῦ νέου μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ προσοχῆς ἥτις λίαν ἐκολάκευεν αὐτόν. Περιέγραψε πιστῶς τὰς ἑξεις καὶ τὰ παράδοξα ἥθη διαφόρων λαῶν, οὓς ἐκ τοῦ σύγγενος εἶχε γνωρίσει κατὰ τὰς συγχνάς ἀποδημίας του. Ἡ Λευκὴ ἐξέφερεν ἐνίοτε παρατηρήσεις, αἵτινες χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἥσαν ἐμβριθεῖς ὡς προερχόμεναι ἐκ τοῦ σκαπτικοῦ χαρακτῆρος της· ἡ Θάλεια ἀπεναντίας ἐξερρηγνύετο κάποτε εἰς ἐπιφωνήσεις καὶ ἐρωτήσεις παιδικὰς πλήρεις χάριτος καὶ ἀρελείας, ὥστε ἀπέσπα τὸ μεῖδιμα ἀπὸ τὰ χεῖλη. Ἐνίοτε ὅτε τὰ νέφη μελανὰ ἐσφραδίζοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἡ ἀστραπὴ διέσχιζεν ὀφιοειδῶς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ βροντὴ ἐπατάγει δεινὸν, καὶ ὁ λιψ ἐμυκάτο εἰς τὸ πέλαγος ἐγείρων πελώρια κύματα μανιωδῶς θραυόμενα κατὰ τῶν βράχων τῆς ἀκτῆς, ἔμενον ἐντὸς τῆς οἰκίας συνομιλοῦντες πολλάκις μέχρις ὥρας λίαν προκεχωρημένης. Ἐσθίριζε τότε ἡ Λευκὴ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονος καθυμένη παρὰ τὴν σπινθηρίζουσαν ἐστίαν καὶ ἤκουε τοὺς ἄλλους ὁμιλοῦντας σιγῶσα. Ἦτο τότε ὡραία ἡ Λευκὴ. Τὸ βεμβῶδες τῆς στάσεώς της, ἡ ὠχρὰ καὶ εὐγενὴς μορφή της φωτιζομένη ἐκ τῆς ἐστίας ἔφερε τινα τύπον ἀόριστον καὶ φαντασιώδη. Ὁμοιάζε πρὸς τὰ ἀγαθοεργὰ πνεύματα τὰ κατὰ

τὴν ὥραν τῆς καρδιοδόρου μελαγχολίας κατερχόμενα ἐξ οὐρανῶν, ὅπως εἶπωσι μίαν μόνην λέξιν παραμυθίας εἰς τοὺς δυστυχοῦντας καὶ ἀφιπτάμενα πάλιν ταχέως πρὸς τὸ κυανοῦν βασίλειον, φοβούμενα μήπως ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς γῆς τὰ μολύνῃ. Τότε ὁ Ἐκτωρ ἐκάθητο παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἡ χεὶρ του ἀμελῆς διατρέχουσα ἐπὶ τῶν πλήκτρων ἐξετέλει περιπαθῆ μελωδίαν τοῦ Βετχόβεν ἡ ἀνάμνησιν τινα ἐκ τῶν μελοδραμάτων τοῦ Βελλίνη. Οἱ γλυκεῖς φθόγγοι τοῦ ὄργανου τὴν ὥραν ἐκείνην ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιωπῆς τῶν παρισταμένων ἀντηχοῦντες καὶ συνενοῦμενοι κάποτε μὲ τὸν μυκηθμὸν τῆς βροντῆς, οὐδὲν εἶχον τὸ κοινὸν καὶ σύνηθες ἀλλὰ περιεβάλλοντο μὲ κάλυμμα ἀνεκφράστου μυστηρίου. Καὶ ἐνῷ ἡ Θάλεια ἤκουεν ἐκστατικὴ καὶ φρίσσουσα τὴν συμφωνίαν, ἐφαίνετο φωσφορίζων ὥσει ὑποήλεκτροικῆς λάμπης, ὁ συνήθως γλυκὺς καὶ ἀπλανὴς ὀφθαλμὸς τῆς Λευκῆς.

Διέρρευσε οὕτως ἱκανὸς καιρὸς. Οὐδεὶς ποτε λόγος ἐρρέθη μετὰξὺ αὐτῶν περὶ τοῦ προσεχοῦς συνοικεσίου. Ἡ συμφωνία ἦτο σιωπηρὰ καὶ ἐπίσημος καὶ ἕκαστος ὑπετάσσετο χωρὶς νὰ ἐπανέλθῃ ἐπ' αὐτῆς καὶ νὰ λεπτολογήσῃ. Τὴν ἀρμονίαν τῆς τόσον ἀφελοῦς καὶ εὐχαρίστου συμβιώσεως, οὐδεὶς ἤθελε νὰ διαταράξῃ θιγγάνων προῶς ἄλλων χορδῶν καὶ καταδιβάων τὴν σκέψιν εἰς χθαμαλὰ καὶ πεζώτερα στάδια. Ἡ ἐξοικειώσις ἤδη εἶχε γίνῃ πλήρης. Τὴν διατετυπωμένην τῆς ἐθιμοτυπίας γλῶσσαν εἶχον μικρὸν κατὰ μικρὸν παραιτήσει. Ὁ Ἐκτωρ ἀπεκάλει διὰ τοῦ ὀνόματος τὰς νεάνιδας, προθύμως δ' ἐκείναι τῷ ἀνταπέδιδον τὰ ἴσα. Ἰχνοῖ τι αἰδημοσύνης ἔμενε μόνον ἐνίοτε παρὰ τῇ Λευκῇ ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐξηφανίζετο κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς διαχύσεως.

Ὁ Ἐκτωρ μελετήσας ἀκουσίως τὸν χαρακτῆρα ἐκάστης τῶν νεανίδων ἐξετίμα καὶ ἠγάπα αὐτὰς ὡς ἡμέραι ἐπὶ πλέον. Ἐσέβετο καὶ ἐξετίμα τὸ σοβαρὸν, γλυκὺ καὶ μελαγχολικὸν ἰδίωμα

τῆς μιᾶς καὶ ἐβέλγετο λίαν εἰς τὸν ζω-
πρὸν καὶ παιδικὸν χαρακτῆρα τῆς ἁλ-
λης. Ἀληθῶς εἶπεν τῆς Λευκῆς ὁ τα-
πεινὸς καὶ περιεσταλμένος χαρακτῆρ,
ἐμθριθέστερος καὶ θαυότερος, ἐγένετο ἀ-
φορμὴ πλείονος σκέψεως παρ' αὐτῷ.
Ἡ ὡραία ρεμβώδης τῆς κόρης μορφή ἐ-
νετοίσει αὐτῷ παράδοξον ἐντύπωσιν.
Ἄλλ' ἂν παρατηρητῆς βέβηλος ἔρριπτε
βλέμμα λαθραῖον ἐντὸς τῆς καρδίας του,
ἣν ἐκράτει σφιγκτὰ καὶ ζηλοτύπως κε-
κλεισμένην, θὰ ἔβλεπε ὅτι τὸ γεννώ-
μενον καὶ βλαστάνον ἐν αὐτῇ αἴσθημα
δὲν ἦτο ἔρως βεβαίως.

V.

Ἀλλὰ δὲν συνέβαινε τοιοῦτό τι καὶ
παρὰ τῇ Λευκῇ. Ἡ καρδιά ταύτης κε-
κλεισμένη τέως πρὸς πάντα τὰ αἰσθή-
ματα καὶ μόνον ἐν ἑαυτῇ περικλείουσα
ἀγνὸν καὶ ἄσπιλον τὸ αἶσθημα τῆς ἀ-
μέτρου πρὸς τὸν πατέρα στοργῆς, ἡ-
σθάνθη παράδοξον κλονισμόν ἅμα τῇ
προσεγγίσει τοῦ νέου καὶ τῇ ἐγκατα-
στάσει αὐτοῦ εἰς τὴν ἑπαυλιν. Νέος
ὀρίζων εὐρύτερος ἠνεώχθη ἐξαίφνης καὶ
ἐξετάθη πρὸ αὐτῆς καὶ τὸ βλέμμα της
ἄπειρον καὶ δειλὸν ἅμα πεσὸν ἐπ' αὐ-
τοῦ ἀπεσύρθη ἀμέσως ἐκπεπληγμένον.
Ἡ σχέσις τοῦ νέου παρήγαγεν ἐν αὐτῇ
ἐντύπασιν ἄγνωστον, ἣν ἡδυνάτει νὰ
ἐξηγήσῃ. Ἡσθάνετο τὴν ὑπαρξίν της
μεταβαλλομένην καὶ λαμβάνουσαν ἄλ-
λοῖαν τροπὴν, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν αἰ-
τίαν. Ἐβλεπε καὶ ἡσθάνετο ὅτι με-
τεβάλλετο ἀκουσίως ἀπὸ κάλυκος εἰς
ἄνθος, ἀλλ' ἠγνῶσι τίς ἦτο ἡ εὐεργέτης
ἀκτὶς τοῦ ἡλίου, ἥτις ἐπενήργει ἐν αὐ-
τῇ τοιαύτην τινὰ μεταβολήν.

Ζήσασα καὶ ἀνατραφεῖσα ἐν τῇ μο-
νώσει καὶ τῇ ὀρφανείᾳ, ἡ νεᾶνις ἐθῆλασε
τὸ γάλα τῆς ἀληθοῦς, αὐστηρᾶς ἠθικῆς
καὶ οὐχὶ τῆς ἐπιτετεπιδευμένης σεμνο-
τυφίας. Ἡ ἀγνή ζωὴ της εἶχε ρεύσει
ἥσυχος, ὡς ρυάκιον πεδιάδος ἐρήμου καὶ
δὲν εἶχε σπιλώσει τὰ καθαῖα νάματά
της ἡ γειτνίασις τοῦ βορβόρου τῆς τα-
ραχώδους κοινωνίας. Ἡγνῶσι καὶ τὰ
πάθη καὶ τὴν φενάκην δι' ἧς τὰ πάθη

καλύπτονται κατὰ τὴν μεγάλην τοῦ
κόσμου σκηνήν. Ἀμα ὥς ὁ Ἐκτωρ
κομιστῆς τοῦ ἀπαισίου μνημόματος τῆς
ὀρφανείας τῶν δύο ἀδελφῶν ἀφίκετο
καὶ ἐγκατέστη παρ' αὐταῖς, ἅμα ὥς ἐ-
μαθεν ἡ Λευκὴ τὸν τελευτὸν αὐτοῦ προ-
ορισμόν, τὸ μὲν ὡς ἐκ τῆς καταστά-
σεως τῆς ψυχῆς της, τὸ δὲ ὡς ἐκ τῆς
φυσικῆς παρθενικῆς σεμνότητος, ἡκροά-
σατο μετὰ τινος ψυχρότητος, μετὰ
τινος αἰδημοσύνης τοῦ προσεχούς συνοι-
κεσίου αὐτῆς τὴν εἶδισιν. Ἀλλ' ὅσον
ὁ καιρὸς προσέβαινε, ὅσον τὰ προτερή-
ματα τὰ κοσμοῦντα τοῦ νεανίου τὴν
ψυχὴν ἐγένοντο ἡμέραν παρ' ἡμέραν κα-
ταφανέστερα, ἅμα ὥς ἔγνω τὸν τίμιον,
τὸν γενναῖον καὶ εἰλικρινῆ χαρακτῆρα
ἐκείνου, τὸ λεπτόν καὶ ἐπιπόλαιον τοῦ
πάγου κάλυμμα ἤρχισε ν' ἀναλίσκηται,
καὶ πρῶτον ἡ ἐκτίμησις τῶν πλεονε-
κτημάτων τοῦ μέλλοντος αὐτῆς συ-
ζύγου, ἔπειτα αἶσθημά τι συμπαθείας
δομημέραι ζωηρότερον ἀποκαθιστάμενον,
ἤρξατο νὰ πληροῖ τὴν καρδίαν τῆς
Λευκῆς.

Ἀλλ' οὕτω γεννῶνται συνήθως τὰ
πάθη, οὕτω βλαστάνουσι καὶ φύονται ἐν
τῇ σκοτίᾳ καὶ τῇ σιγῇ κατὰ πρῶτον.
Ὁ ἔρως ἰδίᾳ τοιαύτην τινὰ ἔχει τὴν
μυστηριώδη καὶ ἀνεξιχνίαστον ἀρχήν.
Ὁ ἔρως εἶναι τὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν
τῆς φύσεως ἐλατήριον. Ἡ φύσις ζηλό-
τυπος κρύπτει εἰς πυκνὰ στρώματα
μυστηρίου τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν γέννησιν
του. Δεικνύει μόνον τ' ἀποτελέσματα.
Οὐδεὶς ποτε ἐρώμενος ἐνόησε πῶς καὶ
πότε ἤρασθη. Τὸ ἐννοεῖ μόνον ὅταν τὸ
πάθος προσδεύσῃ. Πρῶτερον τυφλώττει,
νοεῖ ὅτι νοσεῖ, ἀλλ' ἀγνοεῖ τὴν αἰτίαν
καὶ τὴν φύσιν τῆς νόσου, καὶ μόνον ὅ-
ταν τὸ πάθος φθάσῃ εἰς στάδιον προ-
κεχωρημένον, ὁπότε εἶναι δύσκολος καὶ
συχνάκις ἀδύνατος ἡ θεραπεία, μόνον
τότε ἀνευρίσκει τὴν αἰτίαν τῶν παρα-
δόξων τοῦ πυρετοῦ συμπτωμάτων.

Ἡ Λευκὴ ἤρᾳτο τοῦ Ἐκτορος, ἀλ-
λὰ καὶ αὐτὴ σχεδὸν τὸ ἠγνῶσι. Ἡσθάν-
ετο ἐν ἑαυτῇ γεννῶμενον τὸ αἶσθημα,

ἡσθάνετο ἑαυτὴν ἐλκυομένην ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὡς σίδηρος πρὸς τὸν μαγνήτην, ἀλλὰ δειλὴ οὕσα δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμολογήτῃ 'οὐδ' εἰς ἑαυτὴν ὅτι τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο ἦτο ἔρω.

Καὶ ὅμως ἔρω ἦτο ἔρω παρθενικός, εὐγενής καὶ τόσον μᾶλλον ὑψηλὸς ὅσον μᾶλλον ἀπόκρυφος. Ἐρως περιβεβλημένος τὸ χάριεν κάλυμμα τοῦ μυστηρίου, ὡς ἡ ἡμέρα πρὶν ἢ φανῇ περιβάλλεται τὸ γλυκὺ κράμα τοῦ σκότους καὶ τοῦ φωτός.

Ἄλλ' εἰς τὸν ἄτολμον καὶ περισταλλόμενον χαρακτῆρα ἐκείνον δὲν ἐπενήργησεν ὁ ἔρω, ὡς εἰς ἄλλας καρδίας θερμὰς ἤθελεν ἐπενεργήσει. Εἰς πᾶσαν αὐτοῦ ὁρμὴν εὗρισκε πρόσκομμα τὴν δειλίαν, εἰς πᾶσαν παραφορὰν, τὴν σκέψιν. Τὸ αἶσθημα τῆς αἰδοῦς, εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν παρ' αὐτῇ ἀνεπτυγμένον ἐτάσσετο φραγμὸς εἰς πάντα ἀνυπότακτον τῆς καρδίας τῆς παλμόν. Ὁ Ἐκτωρ ἔμελλε νὰ ἦνε μετ' οὐ πολὺ σύζυγός της, ἀλλ' ἦτο ἄνθρωπος ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔτι ἦτο ὅλως ἄγνωστος εἰς αὐτήν. Ἡ ταχεῖα συνοικεῖσις καὶ ἡ σχέσις ἐπῆλθον ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων. Ὁ Ἐκτωρ προσήνεγκε πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρά του ἐκπληρῶν τὸν ὄρκον, ὃν εἶχε δώσει· ἀλλὰ δίδων τὴν χεῖρα ἐδίδεν ἄρα γε καὶ τὴν καρδίαν; ὁπότεν ἐχέγγυον εἶχε περὶ τούτου ἡ Λευκή; Ὁ Ἐκτωρ ἦτο ἀγαθὸς, εὐγενής, γλυκὺς τοὺς τρόπους, ἀλλ' εἰς ταῦτα οὐδὲν εἶχεν εἰσέτι διδίδει ἔρωτος σημείον. Ἄν καθίστα φανερόν αὐτῇ πρώτην τὸ πρὸς ἐκείνον αἶσθημά της, θὰ τὸ ἐξετίμα ἄρα ἐκεῖνος ὅπως ἔδει; Θὰ τὸ ἐδέχετο πιθανότατα διότι τοῦτο τῷ ἐπεβάλλετο ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν θέσεώς του ἀλλὰ θὰ τῇ ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα; Θὰ τῇ προσήνεγκε τὴν ἀγάπην του, πρὶν ἢ προσενέγκῃ αὐτῇ τὴν χεῖρά του, θὰ τῇ προσήνεγκε τὴν καρδίαν του, πρὶν ἢ προσενέγκῃ αὐτῇ τὴν τύχην καὶ τὸ ὄνομά του;

Τοιαῦται σκέψεις βασανίζουσαι ἀκαταπαύστως τῆς νεάνιδος τὸ πνεῦμα,

ἔσχον σπουδαίαν ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐπιρροήν. Ἡ Λευκὴ ἐγένετο σιγελὴ καὶ ρεμβώδης ἐπὶ μᾶλλον. Ἐνῷ οἱ ἄλλοι κηθύνοντο ἐκείνη διέμενε κατηφὴς καὶ σιωπηλὴ· ἀπεσύρατο συχνάκις μονήρης εἰς παλαιὰς ἐρήμους κατήμενη παρὰ τὴν ἄκρην τῆς θαλάσσης καὶ χαράττουσα ἀσχημένως λεπτὰς γραμμὰς εἰς τὴν ἄμμον, ἀκρωμένη τῶν κυμάτων τὸν μελωδικὸν φλοῖσθον καὶ θεωροῦσα μετ' ἀπλανὲς ὄμμα τὰ πολυεῖδη χρώματα τῆς δύσεως, ἐπανήρχετο δὲ τὸ ἑσπέρας ἀργὰ πρὸς μεγίστην ἀπορίαν καὶ ἀνησυχίαν τῶν ἄλλων, καὶ ἰδίως τῆς Θαλείας. Ἐτέρπετο ν' ἀκούῃ ὁμιλοῦντα τὸν Ἐκτορα ἢ τοὺς ἄλλους ὁμιλοῦντας περὶ αὐτοῦ ἀλλ' οὐδέποτε ἐδίδεν εἰς τοῦτο ἀφορμήν. Ἀφορμὴ τούτου διηνεκῆς ἐγένετο ἡ Θάλεια ἥτις λάλος καὶ κατίλη, ὡς χειλιδὼν, εἴτε ἐβασάνιζε δι' ἀπείρων ἐρωτήσεων τὸν νεανίαν παρόντα, εἴτε ἀπόντος αὐτοῦ ἔφερε πάντοτε τῶνομά του εἰς τὰ χεῖλη. Ἐνίοτε στεναγμὸς βαθύς ἐξήρχετο τῶν χειλέων της, μάρτυς ἀκριτόμυθος τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς διαπάλης, καὶ πολλάκις ἐθεάθη ὁ γλυκὺς καὶ γαλανὸς ὀφθαλμὸς της ὑγρὸς ὑπὸ δακρύου ἀναιτίου, βιαίως ἀναθάντος καὶ θέλοντος νὰ ἐκρέυσῃ ἐκ τῶν βλεφάρων της.

Ἡ Θάλεια εἶχε παρατηρήσει τὴν μεταβολὴν τῆς ἀδελφῆς της μετ' ἀνησυχίας. Ἡ Θάλεια ἦτο χαρακτῆρος εὐλικρινοῦς, ζωηροῦ καὶ ἐλαφροῦ, ὡς εἵπομεν, καὶ δὲν εἶχεν ἴσως ἐμβατεῦσαι μέχρις ἐγκάτων ὅπως ἴδῃ τί συνέβαιναν ἀπόκρυφον εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Λευκῆς, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς φανερᾶς μετατροπῆς, ἐπαισθητῶς καθ' ἡμέραν προχωρούσης, ἐνόησεν ὅτι ἔκτακτόν τι ἐλάμβανε χώραν. Ἰδίως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς πρὸς τὸν Ἐκτορα συστολῆς καὶ πῶς ψυχρὰς συμπεριφορᾶς τῆς ἀδελφῆς της, τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον ὁ καιρὸς προέβαινε, καὶ ἡ ἐποχὴ τῶν γάμων ἐπομένως ἔμελλε νὰ φθάσῃ. Συχνάκις ἀπέτεινε πρὸς τὴν Λευκὴν τρυ-

φεράς ἐπιπλήξεις διὰ τὴν ἀσυνήθη μελαγχολίαν της, διὰ τὰς ἀπουσίας της καὶ τοὺς ἐρημικοὺς περιπάτους, πρὸς ἃς ἐκείνη ἀπῆντα σιγῶσα ἤ ἐνίοτε μειδιῶσα. Ἡ Θάλεια αἰσθανομένη ζωνηρὰν πρὸς τὸν Ἐκτορα κλίσιν νῦχαρασιετο νὰ ἐκδηλοῖ τοῦτο καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα, καὶ ἄρ' ὅτου μάλιστα παρετήρησε τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὴν ἀλλοίωσιν ἐπεδαψίλευε διπλάσιος πρὸς αὐτὸν περιποιήσεις, θέλουσα αὐτὴ μόνη ν' ἀναπληρώσῃ τὸν ὀφειλόμενον πρὸς ἐκείνον φόρον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης, μειούμενον, καθὼς ἐνόμιζεν, ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς ἀδελφῆς της.

Τὰ γεγονότα ταῦτα, ἄλλως μικρὰ καὶ ἀπαρτήρητα ἂν ἐλάβανον χώραν εἰς κύκλον ζωῆς θορυβώδους καὶ φιλοταράχου, δὲν διέλαθον τὸ ὅξυ καὶ παρατηρητικὸν βλέμμα τοῦ νέου. Εἰς τὴν εἰκόνα ἐκείνην τοῦ εἰδυλλιακοῦ βίου τὴν τόσον καθαρὰν καὶ ἀπερίττον καὶ ἡ ἐλαχίστη κηλὶς διεκρίνετο καὶ ἐφαίνετο μεγαλειτέρα. Εἰς τὴν γλυκεῖαν ἀρμονίαν τῆς ζωῆς, ἣν διῆγον κοινῇ, καὶ ἡ μικροτέρα παραφωνία διεκρίνετο ἐπαισθητῶς ἀλλοιούσα τῆς ἀρμονίας τὸ σύνολον. Ὁ Ἐκτωρ παρετήρησε τῆς Δευκῆς τὴν μεταβολὴν, παρετήρησε τὴν πρὸς τὴν μόνωσιν ἀναφανείσαν ἔρσιν αὐτῆς, τὴν καθεκάστην παρατεινομένην ροπὴν αὐτῆς πρὸς τὴν ρέμωσιν· εἶχε σημειώσει τὴν συστολὴν τῆς μνηστῆς του, τὴν παντελῆ σιγὴν αὐτῆς περὶ τοῦ προσεχοῦς αὐτῶν ὁμεναίου καὶ εἶχε καὶ αὐτὸς νοήσει ὅτι συιέβαινέ τι τὸ ἀπρόοπτον ἐν τῇ ψυχῇ της. Ἀλλὰ δὲν ἐνόησεν ὅτι αἰτία τῆς καταστάσεώς της ἦτο αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅτι αὐτὸς χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ νὰ τὸ γνωρίζῃ, εἶχε ταραξεί τὴν ἡρεμον ὑπαρξίν τῆς ἀθῶας νεάνιδος. Δὲν ἐνόει ὅτι ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἐπήγαγεν ἡ ἀόριστος δύναμις, ἥτις ἐδέσμευε τὴν ἀδύνατον ἐκείνην ψυχὴν· ὅτι ἐκεῖνος τῇ εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν δι' ἣς ἡ κόρη εἰσῆλθεν εἰς ἄλλον ἄγνωστον κόσμον, θαμβώσαντα τὸ ἄ-

πειρον βλέμμα της καὶ ἄρ' οὐ ματαίως ἐζήτηε νὰ ἐξέλθῃ πτοηθεῖσα. Καὶ ἀπατηθεὶς ὡς πρὸς τὰ αἷτια ἡπατήθη καὶ ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα. Ἐξέλαβε τὸν ὕστατον τῆς αἰδοῦς ἀγῶνα ψυχρότητα, τὴν καρδιοβόρον σιωπὴν της, ἀδιαφορίαν, τὴν μελαγχολίαν, μεταμέλειαν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἐκτωρ ἦτο τίμιος καὶ εὐλικρινής, ἡσθάνθη κατόπιν τῶν τοιούτων συλλογισμῶν ὀδυνηρὰν αἴσθησιν.

Ἄλλως τε δὲν ἦσαν ταῦτα μόνα ὅσα ἐσκέρθη ὁ νέος. Ἀπὸ τίνος καιροῦ εἶχε παρατηρήσει συμπτώματα ἐπιφοβα εἰς τὴν καρδίαν του. Εἶπομεν ὅτι ἅμα τῇ ἀφίξει τοι, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, καὶ ἡ μορφή καὶ οἱ τρόποι καὶ ὁ χαρακτήρ τῆς Δευκῆς τῷ εἶχε προσεξήσει σπουδαίαν ἐντύπωσιν εἰς τὸ πνεῦμα, ἀλλ' ἡ ἀφάεια, ἡ χάρις ἡ ἀπαράμιλλος καὶ τὸ ἔτι παιδικὸν ἦθος τῆς Θαλείας τῷ εἶχον σαγηνεύσει τὴν καρδίαν. Ἐτέρπετο ὑπερμέτρως εἰς τὰς φαιδράς διαχύσεις αὐτῆς· συνεμερίζετο μετ' εὐχαριστήσεως τὰς ἡδονάς, τοὺς γελωτάς της, καὶ ῥσάκις ἔμενε μόνος μετ' αὐτῆς ἐνόμιζεν ὅτι ἐπανέβρισκε τοὺς παιδικοὺς αὐτοῦ χρόνους. Αἱ ὥραι διήρχοντο ταχέως κατὰ τὰς ἀθῶας ταύτας διασκεδάσεις, αἵτινες ἐπλήρουν τὴν καρδίαν του ἀμέτρου ἀγαλλιάσεως. Ὅτε δὲ ἡ παιδρὰ καὶ εὐχαρις κορασίσ ἐκρέματο ἀμέριμος εἰς τὸν βραχίονά του, ἡσθάνετο πίεσιν τινα εἰς τὴν καρδίαν, ἡδονὴν ἄγνωστον, ἀπόλαυσιν, ἣν οὐδέποτε εἶχε δοκιμάσει. Τὰ συμπτώματα ταῦτα παρετήρησεν ὁ νεανίας μάλιστα ὅτε ἐπῆλθε βαθμὴδὸν ἡ ἀνεξήγητος τῆς Δευκῆς μεταβολή, ὁπότε ἡ πρὸς αὐτὸν φιλία καὶ ἐμπιστοσύνη τῆς Θαλείας ἔλαβε πολὺ μεγαλειτέρας διαστάσεις. Συμπάρεβαλλεν ἐνίοτε ἁκίων τοὺς δύο ἀνομοίους χαρακτήρας καὶ ἐνῶ πρὸς τὴν Δευκὴν ἐβλεπεν ὅτι ἡσθάνετο στοργὴν καὶ συμπάθειαν καὶ σεβασμὸν, πρὸς τὴν Θάλειαν ἐνόει μετ' ἀπορίας ὅτι ἡσθάνετο ἰδιόζουσαν κλί-

σιν. Τίς ἦτο ἡ κλίσις αὐτῇ ἡγνός; ἀλλ' ὅτε παρήλθον ἔτι τινὲς ἡμέραι, ὅτε εἰς τὴν ἐκάστοτε γενομένην στάθμισιν ἔβλεπε τὴν πλάστιγγα κλίνουσαν πρὸς τὸ μέρος τῆς Θαλείας, μία φωνὴ ἑσσωτερικῇ τῇ ὑπεψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς ὅτι ἡ φαινομένη ἐκείνη κλίσις ἦτο ἕρως.

Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην ἐταράχθη καὶ ἀνεσκίρτησεν ὁ νεανίας. Εἰς τὴν τιμίαν καρδίαν του ἡ ἰδέα τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀθετήσεως τοῦ ὅρκου του ἐφάνη φρικώδης καὶ ἀποτροπαία. Ἄλλ' ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ὁ πυρετὸς τοῦ πάθους φλογίζει τὸ αἷμα, ἔχει τὴν ὀλεθρίαν δύναμιν νὰ ὑποτάσῃ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ τὸ καθιστᾷ πειθήνιον ὄργανον, παίγιον τῶν ἀλόγων ὁρμῶν τῆς. Γίνεται τότε τὸ πνεῦμα ἀγχίστροφον καὶ στρεψόδικον καὶ ἀκολουθεῖ τυφλῶς τὴν πορείαν, ἣν ἡ καρδιά μεμεθυσμένη τῇ ὑποδεικνύει. Ἄκων ὁ Ἐκτωρ εἶχεν ἀφήσῃ νὰ παρέλθῃ ἡ περίοδος τῆς ὑγιούς καὶ ἀμερολήπτου κρίσεως καὶ ἄκων ἀφέθῃ νὰ παρασυρθῇ εἰς τὸ στάδιον τὸ ἀναπεπταμένον τοῦ πάθους. Εἰς τὴν ἐγγενῇ ὁρμὴν τῆς τιμιότητος τὸ πνεῦμα ἀπῆντησε δι' ἀπατηλῶν σοφισμάτων, καὶ ἀθωούμενος ἐνώπιον τοῦ μεροληπτικοῦ δικαστηρίου τῆς κρίσεώς του ἀφέθῃ εἰς τὸν ροῦν νομίζων ὅτι ἀκολουθεῖ τὴν εὐθείαν τρίβον, ἐνῶ ἠκολούθει μόνον τὴν τύφλωσιν τῆς καρδίας του.

Μία περίστασις συνέτεινεν εἰς τοῦτο. Ἡμέραν τινὰ αἱ δύο ἀδελφαὶ περιεπάτουσαν ἐντὸς τοῦ κήπου, ἐνῶ ὁ Ἐκτωρ εὐρίσκετο ἐντὸς σκιερᾶς λόχμης ἀναγινώσκων ἀκούσας ὁμιλίας ἔτεινε τὸ οὖς ἀκουσίως καὶ ἤκουσε, χωρὶς νὰ φαίνεται, τὸν ἐξῆς διάλογον.

Ἐπρόκειτο περὶ τῶν πενθίμων ἱματίων, ἅτινα ἔφερον αἱ νεάνιδες, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔμαθον τοῦ πατρὸς αὐτῶν τὸ τέλος.

— Ἀδελφὴ μου, ἡρώτα ἡ Θάλεια τὴν Λευκὴν, πότε λοιπὸν θ' ἀποβάλωμεν τὰ πένθιμα ταῦτα ἱμάτια; Εἶπε και-

ρὸς, νομίζω, νὰ φροντίσωμεν περὶ τῶν νέων φορεμάτων.

— Ἀνέπρεπε νὰ σπεύδῃς τόσον, ἀπῆντησε μετὰ τόνου ἐπιπληξέως ἡ Λευκὴ, διότι γινώσκεις ὅτι τὰ ἱμάτια ταῦτα μᾶς ἐνθυμίζουν τὸν προσφιλεῖ ἡμῶν πατέρα, τὸν μόνον προστάτην ἡμῶν, ὃν διὰ παντὸς ἀπωλέσαμεν.

— Ἀλλὰ μήπως τοῦτο, εἶπε μετὰ φωνῆς παραπόνου καὶ σχεδὸν θαυμάσουσα ἡ νεανίς, εἶνε ἀσεβασία πρὸς τοῦ πατρός μας τὴν μνήμην; Λευκὴ, ἀδελφὴ μου, εἶσαι ἄδικος.

— Ὅχι, καλὴ μου ἀδελφὴ, ὅχι, εἶπεν ἡ Λευκὴ, σφίγγουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τὴν ἀδελφὴν τῆς, δὲν σὲ ἐπιπλήττω· ἀλλὰ τὸ τραῦμα ἦτο καίριον καὶ ἡ πληγὴ ἔτι δὲν ἐπούλωθη. Ἐγκαταλείπουσα τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ πένθους, προσέθηκε δεικνύουσα τὴν μελανὴν αὐτῆς ἐσθῆτα, καὶ ἀσχολουμένη εἰς ἐτοιμασίαν καλλωπισμῶν, ἐνῶ ἡ καρδιά μου ἔτι αἰμάσσει, νομίζω ὅτι θὰ πράξω ἔγκλημα.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀνάγκη. Ἐνθυμήθητι τὴν ὑστάτην παραγγελίαν τοῦ πατρός μας! ὁ καιρὸς πλησιάζει, οἱ γάμοι πρέπει νὰ τελεσθῶσι καὶ πρὸς τοῦτο χρειάζεται πρῶτον ἡ δέουσα ἐτοιμασία.

— Ἀλλ' ἂν ἀνεβάλλομεν; . . . ἡρώτησε δειλῶς ἡ Λευκὴ.

Ἡ Θάλεια τὴν διέκοψε ζωηρῶς.

— Οὐδέποτε! εἶπε. Τί ἰδέα ἀλλόκοτος σοὶ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, Λευκὴ; Ἐπὶ τίνι σκοπῷ θὰ ἐγίνετο ἡ ἀδικαιολόγητος αὕτη ἀναβολή; Διὰ τὴν νὰ γίνωμεν παρήκοοι τῆς ἐντολῆς τοῦ πατρός μας; Ἡ ἀναβολὴ αὕτη κατ' οὐδὲν ὠφελεῖ, καὶ ἡ πρότασις σου μὲ κάμνει νὰ σκέπτομαι καὶ νὰ πείθωμαι ἔτι μᾶλλον μετὰ λύπης εἰς ἐκεῖνο, ὅπερ πρὸ καιροῦ ὑποπτεύομαι.

— Τί; ἡρώτησεν ὠχρῶσα ἡ Λευκὴ.

— Ἀς σοὶ τὸ εἶπω λοιπὸν φανερά, εἶπεν ἡ Θάλεια ἐξαπτομένη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διότι δὲν δύναμαι νὰ τὸ κρατήσω πλέον ἀπόκρυφον. Λευκὴ, εἶσαι πολὺ ψυχρὰ πρὸς τὸν Ἐκτορα.

—'Εγὼ; εἶπεν ἐκείνη ἀνασκιρτῶσα.

—'Ὡ ναί! ἐάν ἴδῃ τις τοὺς τρόπους σου, ἐάν παρατηρήσῃ καλῶς τὴν μελαγχολίαν σου, τὴν ἐπιμονὴν σου ν' ἀπογύγῃς τὴν παρυσίαν σου, τὴν τάσιν σου εἰς τὴν ἀπομόνωσιν, θὰ ὑποθέσῃ βεβαίως ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος εἶνε ξένος ὀγληρὸς καὶ οὐδέποτε ὅτι εἶνε συνδεδεμένος μεθ' ἡμῶν διὰ δεσμῶν οὕτως ἰσχυρῶν καὶ ἀναποσπάστων, οὐδέποτε ὅτι ἐντὸς βραχέος διαστήματος ἔσται σύζυγός σου. Λευκὴ, ὁμολόγησέ το, δὲν ἀγαπᾷς τὸν Ἑκτορά.

Στεναγμὸς διέστειλε τὸ στήθος τῆς Λευκῆς.

—Σπεύδεις πολὺ εἰς τὰς κρίσεις σου, ἀδελφὴ μου, εἶπε.

—Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθητεν ἡ Θάλεια μὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὅψιν τὴν δικαιολόγησιν τῆς ἀδελφῆς τῆς, καὶ ὅμως εἶσαι ἄδικος, Λευκὴ. Ὁ Ἑκτωρ εἶνε χαρμηλὴ πολύτιμος. Τὰ προτερήματά του δὲν κρύπτονται, ἀλλ' ἀπαστρέπτουσι καὶ καταθέλγουσιν. Εἶνε ἀγαθός, εἶνε γενναῖος, εἶνε εὐγενὴς καὶ ἡ πρὸς τὸν πατέρα μας διαγωγὴ του εἶνε ἡ εὐγλωττοτέρα μαρτυρία. Ὡ! ἐάν ἡ τύχη αὕτη ἐπεφυλάσσετο εἰς ἐμέ! ἐάν ἡ Προνοία μὲ ἤξιον ν' ἀπαντήσω ἐνώπιόν μου ἄνδρα τοιοῦτον, εἰς ὃν νὰ ἐναποθέσω τὴν τύχην μου, τὸ μέλλον μου, ἐνομένη μετ' αὐτοῦ. ...

—Τὶ θὰ ἔπραττες σὺ λοιπόν; ἡρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος ἡ Λευκὴ.

—Θὰ τῷ προσέφερον τὴν χεῖρά μου μετὰ χαρᾶς, καὶ θὰ τὸν ἡγάπων, θὰ τὸν ἐλάτρευον μετὰ παραφορᾶς δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς.

Δὲν ὠμίλησαν πλέον αἱ δύο ἀδελφαί, ἀλλ' ἦσαν ἀρκετὰ τὰ λεχθέντα. Ἡ Λευκὴ διέμεινε σὺννοος μᾶλλον τοῦ συνήθους δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ ὁ Ἑκτωρ αὐτὸς ἐφάνη σκεπτικὸς καὶ κατηνυγημένος. Προφασισθεὶς μικρὰν ἀδιαθεσίαν περὶ τὴν ἐνστάσιν αὐτοῦ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ δὲν ἠνέωξε τὸ βιβλίον, ὅπως ἀναγνώσκειν κατὰ τὸ σῆμα, δὲν ἤγγισε τὸ κλειδωμένον ὅπως ἐκτελέσει τὴν προσ-

φιλή αὐτοῦ μελωδίαν, ἀλλ' ἐρρίφθη ἐπὶ μιᾷ ἐδρᾷ στηρίζων τὴν κεφαλὴν βαρεῖαν ἐπὶ τῆς παλάμης. Καὶ ὅτε ἡ νύξ κατῆλθεν ἀστερόεσσα καὶ ἤρχισε νὰ σκορπᾷ τὰ πλήρη μυστηρίου σκότη τῆς ἐπὶ τὴν γῆν, προσέβη ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἔχων τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῇ καὶ ἐκτεθειμένην εἰς τὴν δρόσον καὶ τὸν ψυχρὸν ἀέρα τῆς νυκτὸς, διότι ἠσθάνετο κατὸν καὶ φλογιζόμενον τὸ μέτωπόν του.

(ἀκολουθεῖ)

BABBY.

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

(Συνέχεια, 829 φυλ. ΚΖ')

Γ'.

Ἀριζὺς τοῦ Θεοδώρου εἰς Μάγδαλα.— Ἀπορία εἰς τε τοὺς λόγους καὶ πράξεις του.—Σφαγὴ τῶν ἰθαγενῶν δεσποτῶν.—Μάχη τοῦ Φάχλα.

Τῇ 2 Ἀπριλίου, ἑνωρὺς, ἄγγελος τινὲς ὑψηλοῦ βαθμοῦ ἦλθον ἵνα μᾶς πληροφορήσωσιν ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Θεόδωρος μᾶς ἐκάλει ἀμέσως παρ' αὐτῶν εἰς Ἰσλάμγυε. Κατὰ τὴν πείραν μας εἰς εὐμετάβολον ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ Νέγρου, ἠγνοοῦμεν πρῶτα ἤθελεν εἰσθαι ἡ τύχη μας, εὐάρεστος ὑποδοχὴ, καθερῆς ἢ τι χεῖρον· ἀλλὰ μὴ οὕτως θεραπείας, ἐνεδύθημεν καὶ, συνοδευόμενοι παρὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ φρουρίου, ἐγκατελίπομεν τὰς καλύβας μας, ἵνα πορευθῶμεν πρὸς τὸ ἐν τῇ ὑπαιρείᾳ τοῦ ὄρους ἐγκατεστημένον στρατόπεδον. Πρὸ τινων ἡμερῶν μᾶς ἀφῆρέθησαν αἱ ἀλύσεις, καὶ ἐκείνη ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν κατελείπομεν τὸν περίβολον τῆς φυλακῆς μας. Ἀτελεστάτην ἰδέαν εἶχομεν περὶ τῆς ἄμβας, καὶ ἐθαυμάσαμεν τὴν ἔκτασιν τῆς, μεγαλειτέραν ἢ ὅσον τὴν ἐνομιζόμεν· εὐ-